

РЕШЕНИЕ

№ 11471

гр. София, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 178 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА**

при участието на секретаря **СВЕТОСЛАВА В. ОГНЯНОВА**
като разгледа докладваното от **МАРИЯ ИЛЧ. ИЛИЕВА** Гражданско дело № 20211110157686 по описа за 2021 година

Ищецът **ФИРМА, ЕИК ...**, е предявил по реда на чл. 422 от ГПК срещу ответника **Г.Р., ЕИК ...**, установителен иск с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от **576,00 лева**, представляваща дължима цена на услуги по договор за извършване на пест контрол в обект от 06.03.2019 г., за което са издадени фактури № ... от 18.03.2019 г., за сумата от 96 лева, фактура № ... от 10.05.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 10.07.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 15.08.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 16.09.2019 г. за сумата от 96 лева и фактура № ... от 13.01.2020 г. за сумата от 96 лева, **ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК – 18.05.2021 г.** до окончателното изплащане на вземането, по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от **99,93 лева**- обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците за периода от 18.04.2019 г. до 14.05.2021 г. и **80 лева** за разноски за събиране на вземането по чл. 309а, ал. 1 от ТЗ, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 24.06.2021 г. по ч. гр. дело № 27679/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав

Ищецът чрез упълномощени си процесуален представител твърди, че на 06.03.2019 г. сключил с ответника договор за извършване на пест контрол срещу възнаграждение. За извършеният пест контрол били издадени фактури № ... от 18.03.2019 г., за сумата от 96 лева, фактура № ... от 10.05.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 10.07.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 15.08.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 16.09.2019 г. за сумата от 96 лева и фактура № ... от 13.01.2020 г. за сумата от 96 лева, които служат като приемо-предавателен протокол за извършените услуги и са приети, но неплатени от ответника. Сочи, че тъй като е уговорен срок за плащане на задължението по

всяка фактура, ответникът му дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците за посочения период, както и разноски за събиране на вземането. С оглед изложеното прави искане сумите да му бъдат заплатени. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК, обективизиран в молбата от 24.03.2022 г. Възразява за прекомерност на разноските на ответника.**

В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК, такъв е постъпил от ответника, в който оспорва исковите по основание и размер. Оспорва да е получил изпълнение на услугата и твърди, че издаването на фактурата не доказва изпълнение. Оспорва претенцията за лихва за забава. Прави искане претенцията да бъде отхвърлена. **Претендира разноски. Представя списък по чл. 80 от ГПК.**

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства, при спазване на разпоредбата на чл. 235 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Ищецът е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 18.05.2021 г. г. срещу ответника, по което е образувано ч. гр. дело № 27679/2021 г. на СРС, II ГО, 178 състав и на 24.06.2021 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с предмет вземанията, посочени в исковата молба за описаните в нея периоди и възникнали на посочените там основания.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК длъжникът в заповедното производство е подал мотивирано възразение по образец.

При наличие на възразение, породило своите правни последици, в срока по чл. 415, ал. 2 от ГПК заявителят е предявил установителни иски с предмет вземанията, за които в негова полза е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение по посоченото дело, които са процесуално допустими.

Предявени по реда на чл. 422, ал. 1 от ГПК са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 309а от ТЗ, по които в тежест на ищеца, съгласно чл. 154, ал. 1 от ГПК, е да докаже наличието на сключен договор с описаното в исковата молба съдържание, че е изпълнил възложената му работа съобразно договора, както и приемането на работата. В тежест на ищеца е да докаже и изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Сочените предпоставки за уважаване на исковите по основание съдът счита за установени по делото.

Между страните не е спорно, поради което и отделено като ненуждаещо се от доказване по реда на чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК, а и от представения и приет по делото като писмено доказателство договор за извършване на пест контрол, автентичността на който не е оспорена и оборена в процеса, се установява, обстоятелството, че са били обвързани от Договор за извършване на пест контрол в обект от 06.03.2019 г.

Според съдържанието на договора, изпълнителят се е задължил да извърши със свои средства, материали и специалисти пест контрол чрез дезинсекционни и дератизационни обработки на обект орizarно, находящ се в с. Цалапица, стопански двор Юг № 5, като договорът е сключен за срок от 12 месеца при обща цена на услугата 960 лева без ДДС (или 80 лева без ДДС месечно).

Съгласно чл. 3.3. от договора, плащанията по договора се извършват на 12 вноски по банкова сметка на изпълнителя, в срок от 30 дни след възникване на основанието за плащане. Съгласно чл. 5.2. възложителят се задължава да приеме извършените от изпълнителя дейности посредством подписване на потвърдителен протокол с указание за приемане на работата, като съгласно следващия чл. 5.3. възложителят оторизира конкретни лица, които ще осъществяват контактите си с изпълнителя при и по повод приемане на извършената дейност, когато не извършва това лично.

С оглед изложеното страните са били валидно обвързани от договор за изработка по чл. 258 и сл. от ЗЗД, по силата на който изпълнителят се е задължил на свой риск да извършва ежемесечно описаните в договора услуги срещу възнаграждение, платимо на част, а за възложителя е възникнало задължението по чл. 264, ал. 1 ЗЗД - да приеме извършената съобразно договора работа и да плати цената.

Съгласно чл. 264, ал. 1 ЗЗД поръчващият е длъжен да приеме извършената съгласно договора работа. Приемането на работата обхваща както едно фактическо действие – реалното получаване на фактическата власт върху изработеното, така и правно действие – одобрение на изработеното, тоест признание, че то действително съответства на възложеното с договора (така **Решение № 231 от 13.07.2011 г. по т.д. № 1056/2009 г. на II ТО на ВКС**). Бездействието на възложителя и пропусъкът му да прегледа работата и да направи възраженията си в посочените срокове води до предвидените в чл. 264, ал. 3 ЗЗД неблагоприятни последици за него - при липса на възражения за неточно изпълнение работата се счита за приета. В този случай се преклудира правото на възложителя да прави последващи възражения за неточно изпълнение, включително като възражения срещу предявен от изпълнителя иск за заплащане на възнаграждение, а едновременно с това безусловно задължава изпълнителя да заплати уговореното с договора възнаграждение.

Изпълнението и приемането на възложената работа може да се докаже с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства, съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства.

В настоящия случай ищецът се позовава на 6 броя фактури, две от които не носят подпис на представител на ответника (фактура № ... от 18.03.2019 г. и фактура № ... от 13.01.2020 г.), ведно с 5 броя двустранно подписани протоколи за извършени услуги по договора съответно от 31.05.2019 г., 16.07.2019 г., 29.07.2019 г., 31.07.2019 г. и 26.09.2019 г.) за доказване на изпълнението на задълженията му по договора, съгласно уговореното в чл. 5.2 от Договора.

От приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице Б., на което съдът дава вяра като компетентно и безпристрастно, както и от разясненията му, дадени в открито

съдебно заседание (лист 84) се установява, че счетоводствата на двете дружества се редовно водени по смисъла на чл. 182 от ГПК вр. чл. 55 от ТЗ по отношение на описаните фактури с № .../18.03.2019 г., .../10.05.2019 г., .../10.07.2019 г., .../15.08.2019 г., .../16.09.2019 г. и .../13.01.2020 г., всички на стойност от по 96 лева с вкл. ДДС. Според заключението на експерта **фактура № .../10.07.2019 г. и фактура № .../16.09.2019 г. са осчетоводени в счетоводството на ответното дружество с пълната им стойност, като същите са включени в месечната справка-декларация по ЗДДС на ответното дружество и същото е ползвало данъчен кредит.** Останалите фактури, в това число и неподписаните фактура с № ... от 18.03.2019 г. и фактура № ... от 13.01.2020 г. не са осчетоводени при ответника. По фактурите не са осчетоводени и плащания.

С оглед изложеното съдът счита, че възникване на задължение в тежест на ответника по 4 броя фактури с номера .../10.05.2019 г., .../10.07.2019 г., .../15.08.2019 г., .../16.09.2019 г. в общ размер на 384 лева с вкл. ДДС се установява без съмнение по делото.

По отношение на издадените **фактура № .../10.07.2019 г. и фактура № .../16.09.2019 г., осчетоводени при ответника, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях, представляват недвусмислено признание на задължението по тях.** Следователно отразяването на парична престация като дължима в счетоводството на ответника /купувач, възложител и т.н./ и ползването на данъчен кредит съобразно със стойността ѝ съставлява извънсъдебно признание на задължението и доказват съществуването му.

По отношение на задълженията по фактура № .../10.05.2019 г. и фактура № .../15.08.2019 г., макар да не са осчетоводени при ответника, същите са издадени по реда на чл. 5.2 от Договора, подписани са от представител на възложителя и са придружени от приемо-предавателни протоколи, съдържащи изявление, че услугата по договора е извършена, до което изявление е налице подпис на лице, претендиращо да е представител на ответника, поради което от същите валидно се установява изпълнението на задължението от страна на изпълнителя и безспорно приложение намира презумпцията по чл. 264, ал. 3 от ЗЗД. Обстоятелството, че ответникът не е извършил действия по счетоводното отразяване на документите в собственото си счетоводство, не го освобождава от задължението за заплащане на възнаграждението за приетата работа.

По отношение на останалите две фактури с № .../18.03.2019 г. и № .../13.01.2020 г. – същите, нито са подписани от представител на ответника, нито са осчетоводени при ответното дружество, поради което не се установява без съмнение изпълнение по договора от страна на ищеца, съответно неговото приемане от ответника и възникване на задълженията по двата счетоводни документа. В тази връзка приемане на работата не се установява и от приетите по делото като писмени доказателства двустранни протоколи, доколкото същите са съставени на дати, различни от посочените във фактура № .../18.03.2019 г. и фактура № .../13.01.2020 г. и касаят други месеци, поради което не могат без съмнение да се обвържат с посочените счетоводни документи, обективирани задълженията, изпълнението на които се търси. Ето защо не се установява без съмнение

възникване на вземане в полза на ищеца по посочените два счетоводни документа.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че страните са обвързани от договорни правоотношения, по силата на договор за изработка, по който са издадени фактури № .../10.07.2019 г. на стойност 96,00 лева, № .../16.09.2019 г. на стойност 96,00 лева, № .../10.05.2019 г. на стойност 96 лева, и № .../15.08.2019 г. на стойност 96 лева с вкл. ДДС, поради което в полза на ищеца е възникнало вземане за главница за сумата от **384,00 лева**, до която сума искът следва да бъде уважен, а за разликата над нея до пълния предявен размер от 576,00 лева по фактури с № .../18.03.2019 г. и № .../13.01.2020 г., искът е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

Съгласно разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ЗЗД поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа. Тази разпоредба предвижда предпоставките, при чието осъществяване настъпва изискуемостта на задължението за заплащане на възнаграждение за извършената по договор за изработка работа, но не определя срок за изпълнение на това задължение. Поради това, при липса на уговорен от страните срок за заплащане на възнаграждението, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗЗД длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В настоящия случай, в чл. 3.3. от договора, страните са уговорили, че плащанията се извършват в срок от 30 дни след възникване на основанието за плащане, респ. ответникът изпада в забава 30 дни считано от издаване на съответната фактура. Ответникът е изпаднал в забава за плащане на задължението по фактура № .../10.05.2019 г. 30 дни след датата на нейното издаване – на 09.06.2019 г. на основание чл. 84, ал. 1, предл. първо от ЗЗД. Поради изложеното на ищеца следва да бъде присъдена законна лихва върху главницата за периода от 10.06.2019 г. до 14.05.2021 г., изчислена по реда на чл. 162 от ГПК с помощта на онлайн лихвен калкулатор в размер на 18,80 лева. Аналогично по фактура № .../10.07.2019 г. за периода от 10.08.2019 г. до 14.05.2021 г. в размер на 17,17 лева, по фактура № .../15.08.2019 г. за периода от 15.09.2019 г. до 14.05.2021 г. в размер на 16,21 лева и по № .../16.09.2019 г. за периода от 15.10.2019 г. до 14.05.2021 г. в размер на 15,41 лева, като сборът на дължимото обезщетението за забава в размер на законната лихва за периода от **10.06.2019 г. до 14.05.2021 г.**, възлиза на **67,59 лева**, до която сума искът следва да бъде уважен, а за разликата над нея до пълния предявен размер от 99,93 лева и за периода от 18.04.2019 г. до 09.06.2019 г., същият е неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

На основание чл. 309а, ал. 1, изр. първо от ТЗ, когато длъжникът е в забава за плащане, ако не е уговорено друго, кредиторът има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, както и на обезщетение за разноси за събиране на вземането в размер на не по-малко от 80 лева, без да е необходима покана, поради което и претенцията за сумата от **80 лева** за разноси за събиране на вземането е основателна и следва да се уважи.

С оглед частичната основателност на главния иск, като законна последица от неговото предявяване, следва да бъде уважено и искането за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на

заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 18.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането.

По отношение на разноските:

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Заявителят в заповедното производство е сторил разноски в размер на 25 лева, от които следва да му бъдат присъдени 17,58 лева.

В исковото производство ищецът е сторил разноски от 25 лева за държавна такса (л. 19) и 300 лева за ССЧЕ (лист 58). Страната е заявила и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за тази инстанция. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лева. Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в размер на 100 лева.

Ето защо, на ищеца следва да бъдат присъдени и 298,87 лева - разноски в исковото производство или общо за двете производства – **316,45 лева**.

Ответникът претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 360 лева с вкл. ДДС, платено по банков път съгласно представените по делото фактура и платежно нареждане, които служат за доказателство за плащане съгласно т. 1 от ТР № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от ищеца, е неоснователно, тъй като претендираната от ответника сума съответства на минималното адвокатско възнаграждение съгласно приложимата Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по чл. 7, ал. 2.

С оглед отхвърлената част от исковите и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК на ответника следва да бъдат присъдени разноски за исковото производство в размер на **106,84 лева**.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422 от ГПК искове с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, и чл. 309а ТЗ, че ответникът **Г.Р., ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ... **дължи** на ищеца **ФИРМА, ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ..., сумата от **384,00 лева**, представляваща дължима цена на

услуги по договор за извършване на пест контрол в обект от 06.03.2019 г., за което са издадени фактура № ... от 10.05.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 10.07.2019 г. за сумата от 96 лева, фактура № ... от 15.08.2019 г. за сумата от 96 лева и фактура № ... от 16.09.2019 г. за сумата от 96 лева, **ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК – 18.05.2021 г. до окончателното изплащане на вземането**, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД сумата от **67,59 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главниците по фактурите за периода от **10.06.2019 г. до 14.05.2021 г.**, както и **80 лева** разноски за събиране на вземането по чл. 309а, ал. 1 от ТЗ, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от **24.06.2021 г. по ч. гр. дело № 27679/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 178 състав, като ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за разликата над 384,00 лева до пълния предявен размер от 576,00 лева и за фактури № ... от 18.03.2019 г. на стойност 96 лева и № ... от 13.01.2020 г. за сумата от 96 лева и иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата над 67,59 лева до пълния предявен размер от 99,93 лева и за периода от 18.04.2019 г. до 09.06.2019 г., като неоснователни.

ОСЪЖДА Г.Р., ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ... **да заплати на ФИРМА, ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ..., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата в размер на **316,45 лева – разноски**, от които 17,58 лева в заповедното производство и 298,87 лева в исковото производство.

ОСЪЖДА ФИРМА, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление ..., **да заплати на Г.Р., ЕИК ...**, със седалище и адрес на управление ... на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, сумата в размер на **106,84 лева** - разноски в исковото производство.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____